

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Ali İhsan KEKEÇ ★ Mehmet PEKTAŞ ★ Ali BAŞPINAR ★ Ahmet Süreyya DURNA ★ Haşim KALENDER
Aslan AVŞARBEY ★ Tayyib ATMACA ★ İbrahim ŞAŞMA ★ Mehmet BİNBOĞA ★ Adem YAZAR
Faik KUMRU ★ Ziya NURDAN ★ İlker GÜLBAHAR ★ Nazım KÖYCE ★ Zeynep ŞİMŞEK
Taner EKER ★ Güler Türkan ARSLAN ★ Cebail KÜÇÜKKOÇKAYA ★ Ayfer YILDIZ
Sezai ÇİÇEK ★ Filiz Kalkışım ÇOLAK ★ Mehmet GÖREN ★ Mehmet ÇİÇEK ★ Yasin MORTAŞ

Yıl 1 Sayı 2 Nisan 2019

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Afşin Merkez Yayın Grubu Adına
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni

İlker GÜLBAHAR

Yayın Danışmanı

Ahmet Süreyya DURNA

Yayın Koordinatörü

Haşim KALENDER

Kapak Fotoğrafi

(Manolya)

Celalettin GÜNEŞ

Yazışma ve Gönderi Adresi

Dedebaba Mh. Elçibey Cd. Çam Sk.14/A
Afşin/Kahramanmaraş
Tel: 0553 881 75 64

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN Aylık (e-Dergi)

Yıl:1 Sayı: 2 (Nisan) 2019
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına
aittir.Yarpuz'dan yapılan alıntılarda kaynak
gösterilmesi zorunludur.

Kıymetli Yarpuz Okuyucusu

Kaybetmedik, evet heyecanımızı kaybetmedik. Onu kaybedersek hiçbir şey üretemeyeceğimizin, yerimizde sayacağımızın bilincindeyiz. "Hiçbir büyük iş, heyecansız başarılmaz." diyordu ya Ralph Waldo Emerson, bu yüzden kalıcı ve sürekli olabilmek için tüm gayretimizle birlikte heyecan ivmemiz de gün gün yükseliyor.

Gazetecilik yapsaydık anın peşinde olurduk, günlük okunur ve biterdik. Kitap, her ne kadar geleceğe yollanan mektup olsa da fazlasıyla ciddi kalıyor bizler için... Dergi ise ikisine de benzemiyor. Dergiyi hür tefekkürün kalesi olarak gören Cemil Meriç'ten farklı düşünmüyoruz. "Kitap, çok defa tek bir insanın eseri, tek düşüncenin yankısı; dergi bir zekâlar topluluğunun. Bir neslin vasiyetnamesidir dergi; vasiyetnamesi, daha doğrusu mesajı..."

Yarpuz'un nisan sayısı ile birlikte özenle yazdığımız vasiyetnamemizi, daha doğrusu mesajımızı ilk sayıdaki heyecanımızla gönderiyoruz geleceğe. Hem de düşünce topluluğu daha kalabalık bir ekip olarak.

Bu sayımızda edebiyatın vazgeçilmezleri şiir ve öyküyle birlikte deneme, makale ve günlük türündeki eserlere de yer verdik. Ayrıca aforizmaların da dergimize renk kattığına inanıyoruz.

Yazar ve şair dostlarımızın gösterdikleri ilgi bizleri fazlasıyla memnun etti. Seçkin eserleriyle dergimize katkı sağlayan kalem sahiplerine şükranla ...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

ÇİÇEKLER

❧ *Ali İhsan KEKEÇ*

Alca morca rengin vermiş Yaradan
Nisan yağmuruyla yur çiçekleri
Gez dolaş kasveti kaldır aradan
Gönül yarasına sür çiçekleri

Sarı sümbül salkım olur saçılır
İğde kokusu uzaklardan seçilir
Gelincikler al al olur açılır
İlle de menevşenin mor çiçekleri.

Çiğ düşer de yapracığı ıslanır
Rüzgâr eser hal diliyle seslenir
Allı pullu duvaklanır süslenir
Taze gelin olur kır çiçekleri

Gölgesinde börtü böcek otursun
Kelebekler kanadında uyusun
Belki de derdine derman bulursun
Birin birer devşir der çiçekleri.

Çiçeklerden ilham alır sazımız
Güzelleşir yabanımız yazımız
Gelinlik kızımız delikanlımız
Toplayıp göğsüne kor çiçekleri

Bademler son cemre düşmeden açar
Keşke zaman dursa, bitmese bahar
Bin bir çeşit kokusu var rengi var
Bir bir tarif etmek zor çiçekleri.

Zaman ersin kar çarası çekilsin
Coşkun sular yatağına dökülsün
Göçler katar olup yurda çıkılsın
Yayla yamacında gör çiçekleri

Dağda lale has bahçede gül olur
Arıların peteğine bal olur
Sevgilinin saçlarına tel olur
Bir de sevdaliya sor çiçekleri.

Yola çıkacağım tan ağarmadan
Salığımı al bekle allı turnadan
Kuşlar çekilmeden gölge vurmaktan
Saçma, saç bağınla sar çiçekleri

Erken açma çiğdem seni yolarım
Nevruza nergize bakar dalarım
Karanfili gözyaşımla sularım
Güler gözlerime nar çiçekleri

Ben bilirim çiçeklerin dilinden
Bülbül derde düşer bir gül elinden
Dağ başlarından inmez kardelen
Kar kalkmadan açar kar çiçekleri.

Renkler cümbüş eyler kırlar şenlenir
Gözelerde domur domur canlanır
Yaza doğru meyve olur benlenir
Seyretmeden geçme dur çiçekleri

Sümbüller boynunu büker saklanır
Papatyalar suda yunur paklanır
Gözler yolda hasret ile beklenir
Topla sevgiliye ver çiçekleri

ESKİ EV

❁ Mehmet PEKTAŞ

Elimdeki adres beni bir binanın üçüncü katında yer yer boyası atmış, kahverengi ahşap bir kapının önüne getirdi. Kapının topuzundan tutup bana verilen anahtarı deliğe yerleştirdim. Kapı gıcırdayarak açıldı. Karşımda, kapının açılmasıyla birlikte içeri giren ışığın az da olsa aydınlattığı bir hol vardı. Evin diğer kapılarının hole açıldığını görüyordum. Ayakkabılarımı çıkarıp çıkarmama konusunda tereddüt ettim. Bana işine yarayan ne varsa alabilirsin dediklerine göre ayakkabılarımı çıkarmama gerek yoktu.

İçeriye adım attıktan sonra garip bir duyguya kapıldım. Sanki içeride halen birileri yaşıyordu. Böyle apansız, hele hele kapıyı çalmadan girişim onları rahatsız etmiş gibiydi. Ne için geldiğimi merak ediyorlar, yarı tedirgin, yarı şaşkın yüzüme bakıyorlardı. Onları umursamadan etrafıma bakındım. Yerde bir kilim seriliydi. Köşede yüksek bir sehpanın üzerinde çevirmeli telefon vardı. Telefonun üzerinde bir dantel örtülüydü. Tam karşımdaki duvarda, içinde Allah yazısı olan bir çerçeve asılıydı. Her şeyli yerli yerinde ve gayet düzenliydi, köşelerdeki örümcek ağlarını, rengi değişmiş duvarları ve eşyaların üzerinde biriken tozları saymazsak...

Telefona doğru ilerledim, çalışıp çalışmadığına bakmak istiyordum. Telefona elimi uzatmıştım ki birden evde yaşayanlardan biriyle göz göze geldik. Kaşlarını çatmış: "Ne yapıyorsun sen!" dercesine bakıyordu. Elimi çektim. Geri dönüp kapıyı kapattım. İçerisi tamamen karanlığa büründü, Beyaz renkli oldukları için yalnız oda kapıları görülüyordu. Elektik düğmesini aradım, elektrikler kesikti.

Hole açılan tüm kapılar kapalıydı. Yalnız karşımdaki kapı hafifçe aralıktı. Evin sakinleri bir an önce evi terk etmemi isteseler de ben aralık duran kapıdan içeri girdim. Burası evin mutfağıydı. Sol tarafta boydan boya beyaz mermerden mutfak tezgâhı ve eski tip vernikli dolaplar vardı. Tezgâhın bir ucunda dört gözlü set üstü ocak, diğer ucunda bulaşıklık... Bulaşıklığın üzerinde ise birkaç çinko tabak, birkaç çatal, kaşık, bıçak... Tezgâhla duvarın arasındaki boşluğa buzdolabı konulmuştu. Mutfak dolabının bardaklığına bardaklar ve baharatlıklar özenle dizilmişti. Dolap kapaklarından sararmış dantellerin uçları sarkıyordu. Lavabonun yanında Çiti marka jel bulaşık deterjanı ve sünger görüyordum. Sağ tarafta bir masa ve etrafında oturma yerleri kırmızı deri kaplı dört beyaz sandalye, masanın az ilerisinde

tel dolap duruyordu. Tel dolapta içerisinde reçel olduğunu tahmin ettiğim, renkli kavanozlar vardı. Basma desenli perdeler kapalıydı. Mutfağın bir de balkonunun olduğu anlaşılıyordu.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Sanki bu evde yaşayanlar, bir sabah oturup hep birlikte kahvaltılarını yaptılar, evin hanımı masayı topladı, bulaşığı yıkadı, perdeleri çekti ve hep birlikte evden çıktılar, bir daha da dönmediler. Kim bilir bu masanın etrafından kaç akşam güle oynaya yemekler yendi, bir türlü eve girmek istemeyen küçük oğlana babası balkondan bağırırdı, eve geç gelen büyük oğlana kaşlar çatıldı, anne kendisine yardım etmiyor diye kız çocuğuna çıkıştı. Daha ne acılar, ne sevinçler paylaşıldı. Açmak için buzdolabı kapağının sapını tuttum. Evin sakinlerinden birisi gelip sırtını dolaba dayadı, kafasını "Hayır" anlamında sağa, sola salladı. Dolabın içeri görmemi istemiyorlardı. Israr etmedim. Ortalıkta rahatsız edici hiçbir koku olmaması hayret vericiydi. Evin sakinleri gittikten sonra birileri gelip evi temizlemiş, bozulan yiyecekleri, çürüyen ekmekleri atmış olabilirdi. Ben buna ihtimal vermiyordum, burada yaşayanlar gittikten sonra bu eve ilk giren ben olmalıydım. Evin sakinlerinin verdikleri tepkilerden bunu anlıyordum.

Mutfaktan çıktım, evin sakinleri rahat bir nefes aldılar. Evi terk edip gideceğimi düşünmüş olabilirler. Ben başka bir kapıya yöneldim. Burası oturma odası olmalıydı. Sağ tarafta soba kuru-luydu. Demek ki evin sakinleri buradan gittiğinde mevsim kıştı. Biri karşımda, diğeri solumda olmak üzere eski tip iki kanepeler vardı. Kanepenin sırt dayama yerlerinde kapaklı gözler vardı. İki kanepenin birleştiği köşede bir sehpa, sehpanın üzerinde tozdan renkleri bile seçilmeyen yapma bir çiçek... Çiçeğin altına dantel serilmişti. Sol tarafımdaki iki kapaklı, tek çekmeceli dolabın üzerinde elli beş ekran tüplü televizyon vardı. Televizyonun üzerine de dantel örtülmüştü. Çekmece ile kapaklar arasındaki boşlukta çift kasetçaları gri renkli bir teyp vardı. Buradaki perdeler de sıkı sıkıya kapalıydı. Bu perdeleri çocukluk yıllarımdan çok iyi hatırlıyordum. Üzerinde kahverengi büyük çiçek desenleri vardı. Saçak kısmında iç içe geçmiş halkalar iki sıra halinde uzayıp gidiyordu. İki sıranın arası zinciri andıran dikine motiflerle doldurulmuştu. Yerdeki dokuma halıda kırmızı renkler ağırlıklıydı. Duvardaki Nacar marka sarı-kaçlı saat dördü yirmi geçe durmuştu.

Evin sakinleri buraya girmemden rahatsız-

lık duymadılar. Benimle konuşmalar onlardan burada neler yaşadıklarını dinlemek isterdim. Sobanın üzerinde sabahları ekmek kızarttıklarından bahsederlerdi mutlaka. Eminim akşamları burada kestane pişirmişler, yine burada kaynayan suyla çay demlemişlerdir. Ailecek bu kanepelere kurulup dizi izlemişlerdir. Akşamları misafirleri gelmiştir, eğer gelen olmamışsa onlar bir yerlere gitmişlerdir. Misafirler kalkacakken biraz daha kalmaları için ısrar etmişler, önlerine patlamış mısır, çerez, meyve koymuşlardır. İçlerinden birisi soyduğu mandalina kabuklarını sobanın üzerine sıralamıştır. Ne güzeldir o koku! Sobanın üzerinden güğüm eksik olmamıştır, küçük çocuklara üşümesinler diye burada leğenin içinde banyo yaptırılmıştır. Hafta sonu yıkanan çamaşırlar yine bu sobanın tellerine asılıp kurutulmuştur. Belki de tüm aile kışları burada uyumuştur. Anne ile baba yer yatağında, çocuklar şu kanepelerde... Sabahları erkenden kalkan çocuklar kanal kavgası etmiş, sese uyanan anne yattığı yerden onları susturmayaya çalışmıştır. Daha neler, neler... Evin sakinlerinin gözleri dolmuş gibiydi.

Buradan çıkıp başka bir kapıyı açtım. Burada üzeri çarşaflarla örtülü bir koltuk takımı vardı. Örtünün altından yeşil renkli kadife kumaş belli oluyordu. Bir köşede yuvarlak bir masa, masanın etrafında kahverengi deri kaplı sandalyeler... Yerde bir Isparta halısı seriliydi. Kapının solundaki duvarda boydan boya büyük bir vitrin vardı. Vitrinde renk renk bardaklar, süt, kahve ve su takımları, yemek tabakları görüyordum. Tabii hepsinin altında danteller seriliydi. Evin hanımı buraya gözü gibi bakıyor olmalıydı. Belki kapıyı ayda yılda bir açıyordu. Benim buraya bakmaktan rahatsız olmadı. Kapıda durmasam belki de içeri girip alelacele çarşafları toplar, beni buyur ederdi.

Buradan çıktım. Başka bir kapıyı açtım. Burası lavaboydu, içerideki kapı da muhtemelen tuvaletin kapısı olmalıydı. Açmadım. Bir başka kapıyı açtım. Bu kapının ardında biri karşımda diğer ikisi sağımda ve solumda olmak üzere üç kapı vardı. Soldaki kapıya yöneldim, evin sakinleri peşimden koştular. Buraya girmemi istemiyorlardı. Bir tanesi arkamdan uzanıp kapının kolunu tuttu. Biraz zorlayınca kapıyı açtım.

Çok ileri gitmiş ve yatak odasına girmiştim. Bu kadarı gerçekten fazlaydı. Kafamı uzatıp içeriye göz gezdirdim. Evin sakinleri âdeta: "Baktın artık yeter, kapat kapıyı." diyorlardı. Odada metal bir karyola... Yatağın üzeri düzgünce örtülmüştü. Kapının sağ tarafında gömme dolap vardı. Kapının açıldığı taraftaki oyma sandığın üzerine yığılan yorganlar, döşekler tavus kuşu desenli bir duvar

halısıyla düzgünce örtülmüştü. Perdeler sıkı sıkıya kapalıydı. Oradan çıkıp ortadaki kapıyı açtım, burası banyoydu. İçeride bir banyo sobası, mavi bir leğen ve koyu yeşil renkli bir kova görebildim. Evin sakinlerine daha fazla rahatsızlık vermemek için kapıyı kapattım.

Son bir kapı kalmıştı, evin sakinleri bu kapıyı açarken bana engel olmadılar. Yalnız birisi önümü kesecek oldu. Öbürleri onu tuttu. Birisi: "Zaten en mahrem yerlerimizi bile gördü. Bırak girerse girsin." dedi. İçeri girdim, burada tavana kadar dayanan metal raflarda binlerce kitap vardı. Dünya klasikleri, Türk klasikleri, cilt cilt ansiklopediler, farklı dillerde yazılmış kitaplar... Kitapların hepsi de özenle diziliydi. Zaman içerisinde ağırlığa dayanamayan raflar eğilmişti. Bütün rafları inceledim. Evin hiçbir yerinde koku olmasına rağmen burada vardı. Bilenlerin bileceği eski kitap kokusu...

Evin hiçbir eşyasına elini sürmeyen ben kitapların sararmış sırtlarına dokunmaya başladım. Evin sakinleri kapının önünde kendi aralarında konuşurlarken benim kitaplara dokunduğumu görür görmez: "Ne yapıyorsun sen?" dercesine içeri daldılar. Onlara aldırmadan kitaplara dokunmaya devam ettim.

Kalınca bir kitabı raftan aldım. Bu bir sözlüktü. Evin sakinleri bana engel olamayacaklarını anlamış olacaklar ki kitabı bırakmam için dil dökmeye başladılar. Hatta yalvardılar. Bense kitabın kapağını açtım. Evin sakinleri "Eyvah!" diyerek elleriyle yüzlerini kapattılar, bundan sonrasını görmek istemiyorlardı. Birden yere bir şey düştü, sonra bir şey daha... Ben yere bakarken birkaç şey daha düştü. Dikkatle baktım, sözcüktü bunlar.

Sözlüğün sayfalarını çevirdikçe yere sözcükler düşüyordu. Kitabı sırtından tutup sallamaya başladım. Sözlükten dökülenler yerde küçük bir yığın oluşturdu. Evin sakinleri ise birbirlerine sarılmış ağlaşıyorlardı.

Sözlüğü elimden bırakıp eğildim, yere dökülen sözcüklere baktım. İlk gözüme çarpan "sevgi" oldu, sonra "sadakat"i gördüm, daha sonra "vefa"yı, "samimiyet"i, "dostluk"u, "kardeşilik"i, "umut"u, "iyi niyeti"...

Neler yoktu ki sözcüklerin arasında "aşk", "sevda", "gönül", "dürüstlük", "güven", "insanlık", "şeref", "haysiyet"...

Evin sakinleri ağlamaya devam ediyorlardı. Hiç düşünmeden yere dökülen sözcükleri ceplime doldurdum. Başka hiçbir şeye el sürmeden kaçır gibi çıktım evden. Bu sözcüklerle ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Onlarla sevgiye, aşka, insana dair şiirler yazacaktım.

BAMBAŞKA

❧ *Ali BAŞPINAR*

Her can anlayamaz halden ahvalden
Aşk salına yelken olan bambaşka
Yar arayan korkmaz nehirden gölden
Destursuz ummana dalan bambaşka

Mekân tutsan Torosların başını
Gölgen olur çevrelerim peşini
Eğdirir boynunu çatar kaşını
Gönüller tahtına dolan bambaşka

Menekşenin kokusuna mest oldum
Çile çektim acılarla test oldum
Çiçeklerle yaren yoldaş dost oldum
Gülü diken ile yolun bambaşka

Birini görünce şaşım yoruldum
Birinin peşine koştum yoruldum
Birinin ağına düştüm yoruldum
Divane kalbimi çalan bambaşka

Vay şemsi yanaklı seni ay yüzlü
El eyler uzaktan o dili nazlı
Kanarya ötüşlü bülbül avazlı
Çöteli'm aklıma gelen bambaşka

GÖÇ HAVASI

❧ *Ahmet Süreyya DURNA*

El yükledi göçünü
De lo gurban de yürü
Sen ararsın keçini
De lo gurban de yürü

Bırak artık yatmayı
Bırak mekân tutmayı
Bırak çadır/çatmayı
De lo gurban de yürü

Nakkareler çalmadan
Canlar telef olmadan
Sürüye kurt dalmadan
De lo gurban de yürü

Lüzumsuz soru sorma
Boş yere çene yorma
Haydı somurtup durma
De lo gurban de yürü

Hava puslu dumanlı
Tehlike eş zamanlı
Ha gayret! Biraz canlı
De lo gurban de yürü

Yolcu gide yol gide
Kuşan! Kalma geride
Anlarsın ileride
De lo gurban de yürü

Kişiyte tembellik ar
Haydı çabuk vakit dar
Bizi bekleyenler var
De lo gurban de yürü

DÜNYADA BİZ

 Haşim KALENDER

Yapılanı duyarım elim varmaz yazmaya.
Ağlanacak halime ağlamam, ağlayamam.
Müslüman'sa bir tek Türk yeter ordu bozmaya,
Kara bana yakışmaz bağlamam, bağlayamam.

Yüreğimi yoklarım Uygur'un kanı akar,
Çeçenya'da sümbülde kokla şehidim kokar,
Musul, Kerkük bekliyor Karabağ mahzun bakar,
Bir gün deyip beklerim çağlamam, çağlayamam.

Çin zulmü tarih yazar doğu Türkistan tutsak,
Gölgesinden korkuyor surlar der biz unutsak.
Türk dünyası kurulmuş kalkıp el ele tutsak,
İmkânsızım imkânı sağlamam, sağlayamam.

Ben ki Anadolu'da ölümü öldürmüşüm,
Ölü toprağı serpmiş âlemi güldürmüşüm.
Domurlar filiz vermez lüks ile soldurmuşum,
İçim yanar içini dağlamam, dağlayamam.

Kardeşi esir olan hürriyeti yaşamaz.
İmanda zayıflayan dorukları aşamaz.
Ölümü korkutmayan bentlerini aşamaz,
Geçmiş ile gönlümü eğlemem, eğleyemem.

Hangi yöne bakarsam dost görünür düşmanlar,
Ortadoğu kan ağlar ihanete pişmanlar,
Çin'i, Rus'u, Coni'si bilsinler ki şişmanlar.
Bu çağlayan coşacak bağlamam, bağlayamam.

Sur üstüne sur yapsan geleceğiz bilesin,
Batan güneş doğacak gözlerini silesin,
Müslüman'san ve Türk'sen onlar için çilesin,
Kalender'im aczimi söylemem, söyleyemem.

[HAR]İÇTEN GAZEL (EYLESEN)

 Aslan AVŞARBEY

Ey devletlû sultanım dem-i devran eyle sen
Hicrinle bîzâr canım n'olur derman eylesen

Diz çöktüm boynum büküp lütfeyle kanım döküp
Eline kına yakıp göze sürmen eyle sen

Od düşende bağıra yâr imdada çağıra
Ömrüm' tutup eğire beni kirmen eyle sen

Ruhum gülşende gonca açar demi gelince
İster vaktinden önce derip harman eyle sen

Faş eylesen saklımı kimse demez haklı mı
Nazarınla aklımı karman çorman eylesen

Davama sensin hakim ondan senindir hüküm
İster kurusun köküm ister orman eyle sen

Billahi sormam niye şu günahkâr Mülkî'ye
Katli vaciptir diye bir gün ferman eylesen!

ŞİİRİN Ş'Sİ

❁ *Tayyib ATMACA*

Şiir edebi metinler içerisinde edebiyat evinin doğan ilk çocuğu, sözün kulaktan kalbe doğru ilk yolculuğudur. Bu yolculuk ilk adımları annelerin, babaların çocuklarına bir ritim bir ahenk içerisinde söylediği ninnilerle başlar. Peki, neden bir masal ya da hikâye anlatmadıklarını hiç düşündünüz mü? Ninni sadece çocuklarını uyutmak için söylemiyor, bu biraz da annelik içgüdüsünden kaynaklanan sevginin ninni şeklinde çocuğun kulağından kalbine doğru yapılan yolculuğun olmazsa olmazlarından. Söz meclisten kürsüye gelmişken ikinci kırkını çıkaranların bilebildiği yeni nesillerin akıllarına dahi gelmeyen bir ninniyi birlikte söyleyelim:

Dandini dandini dastana
Danalar girmiş bostana
Kov bostancı danayı
Yemesin lahanayı
Huuu huuu huuu

Dandini dandini danadan
Bir ay doğmuş anadan
Kaçınmamış yaradan
Mevla korusun nazardan
Huuu huuu huu hu

Dandini dandini danaylı
Kaplarmız kalaylı
Kızım konak gelini
Oğlum olsa saraylı
Huu huuu huuu hu

Gurbette olanlar ya da işten yorgun dönenler emin olun anneniz hayattaysa başınızı dizine koyduğunuzda size bu ninniyi okuduğunda sanki zaman geriye sarılır, bütün yorgunluklarınız kanatlanır uçar ve siz mışıl mışıl ya da horul horul bir uykuya dalarsınız. Şiirle bu ninninin ne alakası var diyebilirsiniz ama demesiniz daha iyi.

Anneler güzel sözler söyleyerek çocuklarını pekâlâ uyutabilir diyenlere de aşk olsun. Şuan dokuz yaşındaki kızım Mihriban'a annesi ne kadar ninni okursa okusun en son benim kucağında uykuya daldı. Çünkü ben ninniyi irticalen söyledim. Bir önceki ninnim ile son ninnim aynı değildi. Bir gün annesi benim irticalen söylediğim ninnileri telefona kaydetmiş bir gün baktım anne

si Azerbaycan dolaylarından bilebildiği ninnileri söyledikten sonra telefonuna kaydettiği ninnileri dinleterek Mihriban'ı uyuttuğuna şahit oldum. Kaç defa o irticalen söylediğim ninnileri kâğıda dökmek istediysem her seferinde unuttum ve telefon bozulunca o ninniler de telefonla birlikte gitti. Siz siz olun irticalen ninni söylemişseniz onu kaydetmeyi unutmayın.

Anadolu'da çocuklarına ninni söyleyerek uyutma geleneği yüzyıllardır bozulmadı. Anneler bu ninnileri unutmamasın diye de bu ninniler müzik olarak seslendirilip annelerin işlerini de kolaylaştırdılar. Bu vesile ile bunu da anne adaylarına müjdelemiş olalım.

Yukarıdaki ninniye tekrar dönmeden şöyle bir ninni uydurabilir miyiz?

Yavrum bugün yoruldu uyu artık

Altın kuru karnın tok neden uyumuyorsun

Senin yüzünden biz de günlerdir doğru dürüst uyku yüzü görmüyoruz

Allah aşkına artık uyu da sabah işe geç kalmayalım.

Şimdi doğru oturalım ve doğru söyleyelim. Yukarıda alt alta dizip bir de italikleştirerek şiir süsü vermeye çalıştığım dizelerden suyunu sıksak bir dörtlük ninni çıkarabilir miyiz? Hâlbuki yukarıdaki alt alta dizdiğimiz dizeleri okuyarak çocuğu uyutmaya çalışırız ama bu çocuğun ağlamasını durdurmadığı gibi sizin de içinize sinmeyen bir davranış olur. Belki şiirin şesi ile bu anlattıklarınızın kel alakası vardır diyeceksiniz. Şiirin Şesini duymadan, bilmeden, okumadan şiirin kapı tokmağına dahi dokunamazsınız.

Sakın şiirin kapı tokmağı da mı olurmuş demiyorsunuz değil mi? Zaten diyemezsiniz. Siz bu kısa cümlecığı iş olsun diye yazdığımı zannediyorsanız zannetmeseniz daha iyi.

Eskilere gidip günümüze doğru gelecek olursak; her şehrin bir kapısı olduğunu hatırımıza çağırarak her şeyin bir kapısı olduğunu bilemezlikten gelemeyiz. Siz aklınızdan geçen bütün kapıları bu yazının arasına koyabilirsiniz. Hatta Veysel usta işi biraz daha ileri götürerek "İki kapılı bir handa/Gidiyorum gündüz gece" diyerek içinde ya-

şadığımız dünyanın da giriş-çıkış kapısı olduğunu söylüyor. Ben size kalbinizin kapısı kulağınız, vücudunuzun kapısı ağzınız ve size her insanın kapısını açacak açarın diliniz olduğunu pekâlâ söyleyebilirim.

Bütün bu kapıları açmadan önce de elbette insanın yol yordam bilmesi gerekir. Yolu bilmeden, yolda olmadan, yoldaşlık, haldaşlık nedir bilmeden bir kapıdan “zoldur zop” diye de girebilene aşk olsun. Koca Yunus, Tabduk kapısına neden kırk yıl doğru odun taşıdı? Destur olmadan neden kapının eşeğinden içeriye adım atmadı? Bu iki sorunun arkasına yüzlerce soru sıralayabilirsiniz.

Kendinizi şair olarak görüyorsanız, cahiliye döneminde Kâbe'nin duvarlarına asılan şiirlerden de haberiniz vardır. Peki, kabileler arasında kendi kabilelerinde şairlerin konumunu biliyor musunuz? Biliyorsanız Yunus pirimin “Söz ola kese savaşı/Söz ola ağulu aşı/Yağ ile bal ede bir söz”ünü de elbette biliyorsunuzdur.

Geldik şiirin şesine.

Edebiyat metinlerinin kendine has okuma şekilleri vardır. Bir makaleyi şiir, şiiri, makale, hikâyeyi roman, tiyatro eserini türkü gibi okuyamadığınız gibi yemeği kaşksız, arabayı direksiyonsuz, insanı elbisesiz düşünemezsiniz. Peki, bütün bu söylediklerimize katılıyorsanız şiir yazmadan önce şiiri tanımanın ne kadar önemli olduğunu söylesem ayıp etmiş olmam değil mi?

Kelimeleri alt alta dizmek, biraz afile olsun diye aralarına dalak, çağıldak, çingirak vs. kafiyemtrak kelimeleri satır sonlarına yazarak hece şiiri yazdığını zannedenleri gördüğümünden şiirin şesinden başlamanın yerinde olacağı kanaati ile “evde kalan kızın kaygısı emmisi oğluna düşer” darbu meselinden yola çıkarak şiire yeni başlayanlara ve kendini yetik görenlere söylenecek üç beş kelimemiz olsun istedim.

Yazımızın başında alıntıladığımız ninni ile aslında kulağımızın kapısı şiiri aralanmış oldu. İlköğretimden lise çağımıza kadar okul kitaplarında da olsa bir şekilde şiir okumuş, ezberlemiş hatta öğretmenimizin ses tonumuzu jest ve mimiklerimizi öğrettiği zamanlara gittiğimizde şiirin hayatımızda bir yeri olduğunu hatırlayıveririz. Bunun yanına, manileri, tekerlemeleri, türküleri de ekleyince doğum-ölüm arasındaki zaman diliminde bir şekilde şiirle muhatap oluruz. O zaman ‘şiirin şesinden haberim olmadı’ deme lüksüne sa-

hip değiliz.

Dam başında pırasalar buruşur
Aklımızda eski günler kartlaşır
Bahçemizde kuzuların meleşir
Derdimi kimseye dökemez oldum

ya da;

Tuttum saçlarını yoldum karanlığın
Avuçlarımın nasırları kaşındı ağladım
Kara gün dostları akçıl düşler gördü
Dokundun ayrılığın hüzzam makamına

Yukarıda irticalen yazdığım iki dörtlüğü hece ve serbestimtrak şiir örnekleri diyebilir miyiz? Elbette diyemeyiz. Eğer bu iki dörtlüğe şiir diyen varsa o zaman şiirin ş'sinden haberdar değildir.

Şiirin kapısından içeri girdiğinizde şiirler sizi alıp bir yere götürmüyorsa, kendini ezberletmiyor, imgelere boğarak kulağınızdan kafanıza doğru karın gurultusu türünden sesler hissettiriyorsa demek ki ark suyundan içiyorsunuzdur. Pınarın gözünden içmek için de elbette bir çabayı göze almak zorundayız.

Şiir severden çok şairlerin olmasının altında yatan gerçekte tam burada gizlenir.

Geleneği bilmeyenin geleneği olmaz. İyi bir şiir okuyucusu, şiirdeki incelikten haberi olmadan şiir yazdığını zannedenler yüzünden yayınevleri şiir kitapları basmıyorlar. Bassalar bile kendi kazançlarını da üzerine ekleyerek basılacak kitabın parasını şiirin ş'sinden haberi olmayanlardan alıyorlar. Herkes şiir yazmak zorunda değil ama şiir okumak zorundadır. Çünkü şiir insanın kalınlığını alır, inceltir, kendine getirir, söz ile lafı birbirinden ayrıştırır.

Şiirin ş'sinden başlamak istiyorsak en az iki yüz yıl geriye gidip günümüz şiirlerine doğru yolculuğa çıkmak zorundayız.

Şiirin ş'sini tanımadan şiirin s'sine vakıf olmayız.

BİZ YEDİ KARDEŞTİK

✿ İbrahim ŞAŞMA

Toprak dam, toprak duvar, isli çıra, kırık cam.
Yüreğim lime lime, maziye dir ilticam.
Duvarların dilinde, bir ıssızlık ezgisi.
Gördüğüm her bir çatlak, ak bir alın çizgisi.
Söyle ey köhne kapı, nerede Fatma Ana?
Cennete açılırdın, dokunduğumda sana.
Seher vakti ibraktan, sekide abdest alan;
Kimdir babamı benim, çocukluğumdan çalan.
Bir kasketin gölgesi, cümle selviden yeğdi.
Dokundum köşesine, elime ateş değdi.
İnkârı yok kabulüm, hatrı sayılırdı, çoktu.
O, evde asılıysa bizim karnımız toktu.
Bir çift kara lastik, üç beş çarık izinde.
Anladım ki yüreğim, müebbetir hüzünde.

Bir tandır ekmeğini, yediye bölüp yemek.
Azalmanın aksine, bölmek çoğalmak demek.
Aynı çorba tasından, aşk ile içsem yine.
Bin katlı bir kabuğun, içinden geçsem yine.
Mübarek bir kadının avuçlarındaki su;
Dudağım her değende, zemzemceydi doğrusu.
Biz ki yedi kardeşтик, ağlayıp gülüşürdük.
Birimiz yere düşse, sızıyı bölüşürdük.
Aynı göğüsten süte, aynı elden şamara,
Erdikçe sahip olduk, aşk denen şah damara.
Kapıldım gidiyorum, mazideki izlere.
Sevgi büyük lütufmuş, yaratandan bizlere.
Hanemde cümle canı, diken dalını hatta
Sadece sevmek için, vakit varmış hayatta.

İstanbul'a benzerdik, koca şehir gibiydik.
Birbirine karışmış, yedi nehir gibiydik.
Renkler renge karıştı, yeni akışla aktık.
Sevdamızla köpürdük, nice bentleri yıktık.
Bizler yedi kardeşтик, hepimiz Yusuf idik.
Ya hepimiz kuyuya, ya hepten arşa dedik.
Âdem kendini atmaz, ateşe bile bile.
Yer yoktu aramızda, yer olmazdı Kabil'e.
Canımın söküğünü diken bir anam vardı.
O ki candı canandı, yârdan da öte yarıdı.
Yedi dağı bağına, birden nasıl basardı.
Hasret akşamlarında, lal kesilir susardı.
Duvarlar sessiz bugün, üşüyor üşüyorum.
Mazi dipsiz uçurum, düşüyor, düşüyorum.

Biz yedi kardeş idik, aşk narında köz idik.
Birimiz birimize, ayak idik, göz idik.
Zemheride üşüyen, eller ıssız diye,
Kardeşin kardeşine, nefesiydi hediye.
Sırtlarda taşındık da, ne ağırdık, ne yüktdük.
Severken sevilirken, Toros'lardan büyüktük.
Bir ses verin ahali, darda kalmışım darda
Sanki bir Sûr üflenmiş, İsrail gezmiş burda.
Söyle geyikli halı, nedir bu tozdan perde?
Suyun başına inen, ürkek ceylanlar nerde?
Ruhum işgal altında, yaz emri duyulmuştur.
Bir meleğin emrine, harfiyen uyulmuştur.
Acı baharı yazdım, hüznü hasreti yazdım.
Yuvası yitik kuşu, başsız bir kasketi yazdım.

Bir sevda tınısıydık, sufi bir okunuştuk.
Hakikat aynasına, ustaca dokunuştuk.
Biz yedi kardeş idik, yedi dağa savrulduk.
İnkârı yok kabulüm, içten içe kavrulduk.
Bir dağ kütlesi sanki karar kılmış düşümde.
Her gece kardeşlerim, beni arar düşümde.
Susuzdan da susuzum, fukaradan açmışım.
Meğerse kardeşime, ne kadar muhtaçmışım.
Nerede bu bahçenin, o mübarek çınarı?
Yanık bir mektup gibi, yüreğimin kenarı.
Biz yedi kardeş idik, ayın o bedir hali.
Söyle ey kerpiç duvar, sevdanın nedir hali.
Toprak dam, toprak duvar, isli çıra, kırık cam.
Yüreğim lime lime, maziye dir ilticam.

GÜNCE

 Mehmet BİNBOĞA

12 Şubat 2019

Karanlık basıyor kenti, uzaklardan köpek havlamaları geliyor; herkes mutlu, bir ben araftayım. Her gün diğerinin aynı, tv’de böğüren çirkin adamlar, sönen ocaklar; küçücük bir bebesi varmış Eskişehirli askerinin... Gelin de anlatın ona ömrünce kalbinin bir yanının yarım kalacağını...”Ne çok acı var...”

Şehidin cenazesine katılan kalabalık, dağılıyor; alışveriş ediyor, gülüyor, ha bire bir şeyler anlatıyorlar, hayat devam ediyor...

Sonra vuruyorum sokaklara kendimi, Porsuk boyunca saatlerdir yürüyorum; çiğdem gibi gençler kahkahalarla savuşuyorlar yanımdan. Suyun yüzünde birkaç balık oynuyor, bir adam oltasıyla onları yakalamaya çalışıyor:

—Rasgele baba, diyorum. Aslında rasgelmesinler istiyorum balıkların oltaya ama neden öyle dedim ki, ah bu dil alışkanlığı... Adam alttan yukarı süzüyor beni:

—Rasgelmiyor ki namussuzlar, uyandılar artık oltaya...

İçimden bir sevinç dalgası geçiyor, adamın esrikliğine; oh olsun, diyorum. Sonra birden balıkların kıyıda yüzgeçlerinde olta, insan avladıklarını düşünüyorum; bu ihtiyar da angut bir deniz canlısı, balığın birinin attığı ilk oltaya yakalanıyor, zoka boğazında olduğu halde çırpınıyor adam. Ha ha ha, nasılmış sayın bayım çırpın bakalım, deyip basıyorum bir kahkaha daha... Neden sonra biraz daha dikkatli bakınca oltanın ucundakinin küçücük bir balık olduğunu fark ediyorum; ihtiyarın çipil gözleri ışıltıyor, sigara içmekten temeğe dönmüş ağzından salyalar akıyor. Bir an kışına bir tekme vurup suya atmak istiyorum onu, sonra akıl galip geliyor, “Daha yeni kurtuldun bir belalı davadan adam yürü git.” diyorum kendime, küçük balık hâlâ çırpınıyor oltanın ucunda, öyle çaresiz, öyle yalnız...

HABERSİZ

 Adem YAZAR

Belki gelir diye ümit şehrinde
Bırakıp gideni beklemekteyim
Sesli sessiz akan zaman nehrinde
Günleri günlere eklemekteyim

Terkedip giderken yolcu hancıyı
Unutmaz ki hancı o yabancıyı
Sebebi nedamet derin sancıyı
Ar edip etraftan saklamaktayım

Bedenim canlıdır ruhumsa ölü
Umut aralarken o sisli tülü
Kitap arasında kurumuş gülü
Belgüzâr diyerek koklamaktayım

Kimi gün Alinin ney hanesinde
Kimi gün Velinin meyhanesinde
Kimi gün delinin bahanesinde
Mazinin camını tıklamaktayım

Aşk denen yangının kül dönümünde
İsmi düşer yine dil dönümünde
Apansız vedanın yıl dönümünde
Hep aynı adresi yoklamaktayım

İlhamiyim geçtim yaşın kaçından
Bir tel kopsa gelse yarın saçından
O kara gözlüyü onca suçundan
Hüsnü zanım ile aklamaktayım

ANNEMLE HASBİHAL

 Faiik KUMRU

“Zamanı döndürmek mümkün olmuyor
Ne cümle kursam da yerin dolmuyor”

Sılaya götüren pabucun olsam
Suyunu içtiğin avucun olsam
Vuslat dileğiyle orucun olsam
Niyetim yurduna tez ulaşır mı

İlk ve son duraktır ana kucağı
Aradım “yedi iklim dört bucağı”
Mecalsiz bedenim tutuk bacağı
Ağır aksak gider hep dolaşır mı

Yolumu şaşırırsam düşerim derde
Gözlerdin eminim yittiğim yerde
Solgun benizlere çektiğin perde
Hüznümün yükünü hiç bölüşür mü

Pusuda bekliyor dipsiz acılar
Zifiri gecede dinmez sancılar
Kapılar kilitli gitmiş hancılar
Riyakâr yüzlerden kir bulaşır mı

Cürmüm olmasa da vurdular yafta
Mühlet vermediler biterken hafta
Kalemi kıranlar birleşti safta
Duanı beklerken cevri ilişir mi

Ayrılık mevsimi yağıyor yağmur
Yollarım kapalı diz boyu çamur
İzini bulamam gözlerim mahmur
Kirlenmiş nazara ah doluşur mu

Mısralar isyanda varmaz bağıda
Devrik cümlelerim düşer kâğıda
Hüzzam makamından geçer ağıda
Hisli bir gönülde söz çelişir mi

Mübarek ismini düşürmez dilim
Sen kokan resmini bırakmaz elim
Tükenen takatim bükülen belim
Muvakkat hicrana zor alışır mı

Muhtacım sesine himmet eylesen
Kelâmım eğriyse doğru söylesen
Öksüzün gönlünde mekân peylesen
Gurbetten gurbete yol buluşur mu

Yoluma rehbersin gözüme ışık
Ruhum sana tâbi dünle barışık
Şimdiyse düşüncem karmakarışık
Nasihat vermezsen us çalışır mı

Beni sorma anne zordayım böyle
Gecenin koynunda kordayım böyle
Sonsuz bir mekânda dardayım böyle
Efkârla yanmadan köz oluşur mu

İNAN KI

❁ Turan ÇAKMAK (Ziya NURDAN)

Telafi eder mi hiç birkaç tebessüm senden?
Kahrımdan efkârıma banıyorum inan ki...
Ruhumu öyle yordun ayrıldı sanki tenden,
Kendimi hepten mağdur sanıyorum inan ki...

Hatrın için kurduğum cümleler darılıyor,
Geceleri yokluğun teklifsiz sarılıyor,
Saatim bundan sonra vuslata kuruluyor,
Her aklıma estikçe anıyorum inan ki...

Hüzün adlı şarkıyı dinliyorken durmadan
Yaşadığım saatler geçmez seni sormadan.
Nasıl mutlu olurum muradıma ermeden?
Sensizken yaşamayı deniyorum inan ki...

Kafamdaki sorular çözümsüz gezer durur,
Bütün gece hayalin gelir de cama vurur,
Ne zaman yüz verecek bilmem sendeki gurur?
Ellerim her gün bomboş dönüyorum inan ki...

Meşakkate katlandım dön diye hatırına,
Şiirlerim sanadır satırı satırına.
Nasıl sırt çeviririm muhteşem hatırana?
En kolay gözlerine kanıyorum inan ki...

Meftun ettiğin huzur seninle midir hâlâ?
Döndürdün beni de hem tümünden biçare hale.
Düşlerim vuruyorken gezindiğim sahile,
Dalgalardan sesini tanıyorum inan ki...

Aşk denen muammanın çok da zormuş çözümü,
Senden gayriyi görmez bağlamışsın gözümü.
Bir selamınla ikna ediversen özümü,
Kış kıyamet de olsa yanıyorum inan ki...

TAYYİB ATMACA'NIN SARI KİTAP'I ÜZERİNE

İlker GÜLBAHAR

Tayyip Atmaca'nın Kırağı dergisinde yayımlanan ve gelenekten izler taşıyan modern şiirlerin bulunduğu eserde dize bazında tematik çeşitlilik belirgin düzeyde kendini hissettiriyor. Bu çeşitlilik onun iç dünyasını besleyen unsurlarla dış dünyanın onda bıraktığı etkilerle oluşuyor.

Birçok dizeye serpiştirilmiş olan kendini arama, zaman zaman nesnelere bağlantılı yer yer kendi ekseninde içsel bir yalnızlığın hüznü sarmalında dönüyor Tayyip Atmaca'nın şiirleri. Bu varoluş, kendini bilinçli bir aramayla belirginleştiriyor.

“Çekil git ey bahar çekil git / Dayanmam imkânsız çiçek seline”

“Yalnızlık içimde sahradır şimdi / Kendi çığlığımı duymadım” derken nesnelere kendi hüznünü tetikleyen etkiye sahip olduğunu görebiliyoruz.

“Bu şehir sarmadı limansa uzak” dizelerinde kalabalık şehirlerin insanı yalnızlaştırması ve dünyasının huzura ermesinin kaçışlarla gerçekleşebileceğine inanıyor. Bir umutsuzluk içine çekiyor onu.

Kendini bulmaya çalışmanın bilinçliliği, bilinç akışı olarak ilerlemiyor Tayyip Atmaca'da. İnsanın kendini ararkenki başboşluğu şiire yönelmeyle son buluyor. “İçimde bir şeyler olduğu kesin / Ya bir çığ kopacak ya sel gidecek / Saçımı başımı yoluyor şiir”

Sarı Kitap'ta en baskın tematik unsurun, “şehir yalnızlığında kendini arama” olduğunu söyleyebiliriz. Şehir yalnızlığında iç yaraların merhemi ise ‘zaman’dır onun için. “Zamanı yarama merhem belledim”

Objeler ile iç dünyadaki değerler büyük bir çatışmayı ortaya çıkarıyor. Bu çağ ile iç dünyanın çatışması, yalnızlaşmayı ve kendini tanıyamamayı doğuruyor. “Kendimden uzağa gitmek isterken / İçinden dışına bir alev yürür” “Hangi ayna beni bana gösterir” “Her akşam içimde hendek kazılır.” “Ayn’anda gördüğüm yüz benim değil”

Büyük şehir yalnızlığının etkilerini “Çıldırma normaldir metropollerde / Mecnun olduğunu kimse anlamaz” “Babama söyle de göçelim anne

/ Bu şehir yakında kül olabilir” “Bu şehir pranga ayaklarım” dizelerinde de hissetmekteyiz.

Şairler, her ne kadar coşkuyla kendi dünyalarını anlatsalar da onların toplumsal konulara duyarsız kalmadıklarına şahit oluruz. Zira ters giden düzene, haksızlığa, adaletsizliğe ilk tepki veren hep şairler, yazarlar yani aydınlar olmuştur. Toplumsal açıdan bozukluğa duyarsız kalmamayı onda da görmekteyiz. “Bizim marşlarımız cennet ülkede / Zulüm duvarını parçalayacak / Toprağın kalbinde biz olacağız” “Çocuğu bir gül gibi söktüler toprağından” “Tek tip elbiseli bütün insanlar” “Çocuk gözyaşlarıyla evreni sulamada”

“Yalanın hilenin hâkim olduğu / Dünya mahkemesi bize gün verdi / Hiçbir şey yapamaz insan hakları” dizelerinde ise dünyada yapılan tüm haksızlıkların ilahi adaletle mutlaka düzeleceğine inanmaktadır.

Tayyip Atmaca, şu dizeleriyle de toplumdaki zulüm açmazına İslamî duyarlılıkla bakmaktadır. “Yüreğim Mekke'den havalanınca / Ağardım nerde bir zulüm görsem”

Kitapta en çok dikkat çeken öğelerin başında anlam örgüsünün zıtlıklar üzerine kurulu olması geliyor. “İçimiz yanardağ dışımız buzul” Ne volkan patlıyor ne buz eriyor / İki kutup arasında kalmışım” Dışındaki cama bir kuş vuruyor / İçindeki kuştan çığlık vuruyor” “Çetin geçecege benziyor bu kış / Bu hummalı sıcak buna işaret” “Git desen düşünür kala gülerim / Zehire ağlarım bala gülerim” “Kendinden uzağa gitmek isterken / İçinden dışına bir alev yürür”

Tayyip Atmaca'nın aşka ise bakışı iki kollu ilerliyor: İlahî ve beşerî. Her ikisinde de masumiyet, hüznü ve çaresizlik var. “Yüreğim ölü evine döndü / Her gelende biraz senin kokun var” “İki tetik gibi düştü gözlerin” “Kılıçla açılmaz bu kadar yara” “Benim gönlüm yayan yapıldak” “Toprağım eriyor gidiyor anne / Dünya sürgünümüz bitiyor anne” “Sevdanın tohumu patlamadı baharda / Yürek ki göç vaktinin ortaasyası” “Fani sevgiler dünya içinmiş” “Mecnun'dan el almış deli kalmadı”

“Anladım yoklukta insanmış insan”, “Zamanı

yarama merhem belledim” , “Yaşamak ağır bir sorumluluktur” , “Çetin yollar ateş hattında geçer” , “Yalnızlık ne keskin bir bıçak dostum” ifadelerinde yokluk, zaman, yaşamak, hedefe ulaşmak, yalnızlık kavramlarına felsefi yaklaşımlarda bulunmuştur.

Tayyip Atmaca Sarı Kitap'ta dünyadaki bahsızlığı “Üç beş yaprak daha düştü asmadan / Yüzüme bir damla yağmur düşmedi” , yaşlandığını ve zamanın ilerleyişini “Gün akşam oluyor fark etmiyorsun” , “Güz geldi dayandı yapraklarıma / Rûzigar sesini akord ediyor” , hesap gününü “Ve herkes dünyada çektiği filmin / Galasına tek başına gidecek” “Boynuzsuz hayvanlar boynuzlulardan / Hakkını alacak bu kesin emir” , ahiret inancını “ Toprak son doğuma hazırlanacak / Ve evren bir daha parçalanacak / Kalkacağız yerden bir başımıza” ölüme bakışını “Korkumuz yok çok şükür ölümden” “Çağrılan gidecek gitmemek yasak / Yasağı delecek yok başka yasak” dizeleriyle net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Kitaptaki şiirlerin büyük çoğunluğu ölçülü serbest nazımla kaleme alınmış. Ahengi sağlayan klişe unsurlar kullanılmamasına (kafiye, redif) rağmen şiirlerin ahenginin sağlam temellendirilmesi dize işçiliğinin titiz çalışmalarla gerçekleştiğini ortaya çıkarıyor. Bu titiz çalışma tema izleğinde de çeşitlilik olarak kendini yansıtmaktadır.

Tüm alıntılar:

Sarı Kitap, Tayyip Atmaca, Berikan Yayınevi, Ankara, 2017

AFORİZMALAR

 Nazım KÖYCE

I.

Söylesene terzi,
bir ayrılıktan kaç kefen biçilir bir ömre.

II.

Sol sizde notaysa
bizde yangın yeri.

III.

Gidecek yeri değil,
kalacak yeri olmalı insanın.
Bir kalbin, bir duanın içinde.

IV.

Şiir okuyan kadın sevilmez mi hafız!
Hele bir de şiir yazıyorsa,
ruhunu eline teslim et gitsin.

V.

“Sevgi” diye bir merhem var,
hangi yaralı kalbe sürseniz iyi geliyor.

AFORİZMALAR

 Zeynep ŞİMŞEK

I.
Ben masumum bayım
şiire bulaşmam kuşların suçu

II.
Tülbendi gül suyu kokardı ninemin
gök gürültüsünde ben ona sığındım
o Allah'a

III.
Ben
"hoşça kal"ın veda olduğunu bilmiyordum
hoşça kal istedim sadece

IV.
Dünya derin bir kuyu
sen Yusuf ve Züleyha

V.
Akıl sınırlı kalp sınırsız
dengeyi tutturmak ne mümkün

VI.
Bedava değil bu işler
baharın gelmesi için
ömürden gitmesi gerek

VII.
İşte ben
her bahar şiir olur
yakana yapışırım böyle
istersen sevme beni

ZAKKUM YOLCUSU

 Taner EKER

Bir yanım laleazar bir yanımla yosunluyum
ben yeşilçam sokağının İstanbul'uyum
bir ahşap devri siyah beyaz
adım yasaklanmış kasidelere
sen de git düşlerimden
hadi sen de biraz
öteki yakamdan el salla gemilere

Ben netameli ezgiler çizerim
desensiz kıvrımlar üzre
vıcık vıcık aşk olur her yerim
içimin taşlarını törpüler
sanatsız bir kefare

Habis ezgiler tutturmuşum bir kere
gemilerim çoktan yanmış
pişmanlık diz boyu
rotam karanlık dehlizlere
boyanırım tünek vakti
lacivert vehimlere

Yürek sökün eyler, ilahsız bir sefere
bir damla umutsuzluk
bir avuç zakkum
çıkınımda zahire

SEVMEK DOKUNMAKTIR

 Güler Türkkhan ARSLAN

İnsanlar, neden hep sevimiyi bekler ki?

Ara sıra kendi içimize bir uğrayıp manevi bir yolculuk yapsak, bir empati kuruversek, sevimiyi beklemeden sevmekle başlasak işe...

Mesela şu anda yanımızda kim varsa; elimizle, dilimizle yüreğimizle en önemlisi de gözümüzle dokunsak. Tebessümün ışığını gözümüze yansıtarak konuşsak...

Evimizde, iş yerimizde, çevremizde üzgün biriyle konuşurken elini tutsak; sırtını sıvazlasak; ama öylesine yapmacık değil, tüm samimiyetimizle ve tüm iyi niyetimizle içimizden gelerek yapsak bunu...

Eminim ki bu enerjik ve bu insancıl tavrımız; anında karşılık bulacak, karşımızdakinin yüzüne, gözlerine anında yansiyacaktır. İyiliğin, güzelliğin, sevginin, davranışın ve özgüvenin verdiği enerji ve güç; her iki tarafın da moralini yükselttiği gibi, yaşama azmini, sevincini kamçılacaktır; birbirlerine olan muhabbetlerini arttıracaktır.

Dostlar!.. Dokunun öyleyse, yanınızda ve yakınınızda kimler varsa...

Başta annenize, babanıza, bacınıza kardeşinize, eşinize, evlatlarınıza, emminize, dayınıza, halanıza, teyzenize, dedenize, torununuza, yakınlarınıza dalga dalga açarak yüreğinizi korkmadan ve çekinmeden dokunun!..

İlla da yakın çevreyle sınırlı kalmasın yürek sevginiz ve dokunuşlarınız. Ötelere, daha da ötelere gönlünüzün ve gözünüzün uzanabildiği yere/yerlere kadar; hatta tüm canlılara da uygulayın aynı sistematik dokunuşlarınızı. Onların da, en kısa zaman içerisinde size karşı aynı his ve aynı duyguyla yaklaştıklarını göreceksiniz.

İlla da yazılı ve sözlü kurallara bağlı değildir sevmek ve sevimiyi. "Sevgi dili", "gönül dili" diye derinlerde bir dilin varlığını unutmamalıyız. Sevmek gibi, sevimiyi fitrî ve doğal bir yapıdır canlılar âleminde. İçgüdüsel bir tepkidir söz konusu olay.

Birilerinin bize soğuk ve haşın bakışları nasıl da rahatsız eder benliğimizi değil mi? Onun anormal bakışlarından kuşku duyar, tedirgin oluruz

haliyle... Ama hayır! İşte yine o kişiyi karşı da, sevgi diliyle konuşmalıyız ve konuşturmalıyız.

Sevginin ve sevgiyle yaklaşmanın ısıtamayacağı, ya da eritemeyeceği kalp yoktur aslında. Eğer insancıl yaklaşımınızın, tezahürünüzün o kişi üzerinde bir tesiri ve bir geri dönüşü yoksa artık onun arızalı olduğuna hükmedebilirsiniz; ama ötelemeden, ama dışlamadan elbette.

Hayat bir veda sürecidir yaşayanlarca... Kır-dıklarımızın, küstürdüklerimizin ve gücendirdiklerimizin yüzlerine baktığımızda, pişmanlık duygusuyla yaşamak istemiyorsak bu veda sürecini iyi değerlendirmeliyiz. Dünya yörüngesinde, hassaten ve misafireten geçici bir süreliğine kaldığımızı göz ardı etmemeliyiz.

Öyleyse haydi BİSMİLLAH kalkalım! Bir farkındalık gösterelim, bir âlicenaplık gösterelim çevremize... Bir hamle yapalım nefsin putuna... Kıralım, parçalayalım, dağıtalım Hak namına! Dağıtalım ki hakikat güneşiyle aydınlıklar çıksın ortaya. Keza böylece kaybolsun koyu karanlıklar ve kahrolsun karanlık düşünceler! Ruh portremiz belirginlik kazansın.

Hiç değilse ahizeye dokunalım, tuşa dokunalım ve bir MERHABA diyelim, sevdiklerimize ve de sevmediklerimize bile...

"İnsanlık ölmüş!" dedirtmeyelim, diri tutalım sevgimizi, şefkatimizi, merhametimizi...

Sözlerime düğüm çalarken, canlarınız canım olsun a canlar!

DERİN VE SIĞ

 Cebrail KÜÇÜKKOÇKAYA

Okyanusta inci toplayan Arap dalgıçları seyrettin mi? Denizin derinliğinde tuzlu suyun içinde tatlı suyu poşetle nasıl alıyorlar.

Okyanusların, denizlerin derinliklerinde tatlı su kaynakları olduğunu biliyor mu idin?

Ne sığa aldan, ne derinlere inmekten kork.

Yaşama dair olanı her zaman bilinen yerlerde burada olur diye arama. Yaşam için gereken ne olursa olsun, yaşamın olduğu her yerde vardır.

Düz mantık... Düşünmek insanı tek düze bir yaşamdan öteye götürmez. Etrafına bakıp dünyanın düz olduğunu savunanlar ile günümüz düz mantık düşünceli olan insanlar, aynı düşünce ve yaşamsal dar yapının içindedirler.

Hayat da bir sonsuz okyanustur. Gereğince sen olarak yaşamak için araştıracaksın, bulacaksın. Nasıl alacağını, sahipleneceğinin yöntemini geliştireceksin. Çölle eşdeğer tutulan bir toprağı inceleyip doğru noktayı tespit edip burası diyerek kazan veya kazdıran insan yalnızca kendini ve diğer insanları değil, aynı zamanda o toprağı değersiz görülmekten ve o suyu ziyan olmaktan kurtarandır.

Yaşamın çölleşmeye yüz tutmuş alanlarında da insanın derinine inmek şarttır. Bu seni ve yaşamını aynı zamanda, aile yapını ve yaşamları kurtaran olabileceği gibi toplumun ziyan olmasının önüne geçecektir. Burada devreye giren mevzuu, derinde ne bulacağınız ve bulduğunuzun ne anlama geldiğini anlayabilmektir. Hayatın ve yaşamın gerçekliklerini iyi kavraladıysanız ne bulduğunuz da bulduğunuzun manasının kıymetini de bileceksiniz.

Bilim kurgu filmlerinde işlenen bir konudur: Teknolojinin çöküşü ile kaos ve ilkel yaşama dönüş. Tarihi yazılarda da geçmiş dönemde yaşayan insanlar hakkında ilkel topluluklar olarak bahsedilir.

Öncelikle ilkeliğin ölçütü nedir diye konuyu ele almak gerekiyor. İlkellik ölçütü bizim şu anki teknolojimiz ile o insanların yaşam koşullarını eleştirmemiz olamaz. O toplumların pek çoğu buldukları zaman diliminin imkânlarına göre çok iyi medeniyetler oluşturmuşlardır. Teknolojik gelişme medeniyet değildir. Medeniyet oluştura

bilen toplumlar ilkel değildir. Yüzyıllar boyunca teknoloji üstünlüğü ile medeniyet götürüyoruz, diyenlerin doğayı hedef alan vahşet ve katliamlarından uzun uzadıya söz etmeye gerek bile yok.

Eğer teknoloji çöktü diye kaos ortamına girer şekilde soğukkanlılığımızı kaybedersek asıl ilkel olan bizler oluruz. İnsanlığın var olduğundan beri bize devrolan bunca tecrübe ve bilgi birikimi ile medeniyeti koruyamıyorsak aynı zamanda teknolojik gelişimi yeniden yapamıyorsak bu derin bakmamamızdan kaynaklanıyor. Günümüzde teknoloji harikası olarak sunulan pek çok makinenin ana sistemine baktığımızda temel yapının ilk makinenin yapılma anlayışı ile aynı olduğunu göreceksiniz.

İki insanın yaşamı da bir toplumdur ve bu toplumda da bir medeniyet meydana getirilirse hangi hal, durum ve şartlar altında olunursa olunsun daima ileriye gidilebilir.

Bütün bu toplumsal medeniyet ve gelişmişlik başarısının merkezinde olacak olanda sığ bakmamak, sığ düşünmemek, yüzeysel ele almamak, derin bakmak, derin düşünmek, derine ilerlemek ve derinden yükselmektir.

BUGÜN

 Ayfer YILDIZ

Sırların yerini biliyor yazan
Bu gözler şiire diyarsız bugün
Mahremim eşildi heceler hazan
Aşkın suhuleti duyarsız bugün

Gönülleri çelmek başa dert olur
Ayrılık acıdır kışı sert olur
Değer bilenlerle sevda yurt olur
Kadehim avare mey arsız bugün

Ömür tükeniyor oluyor yazık
Doymuşum hicrana istemem azık
Yıkıldı cihanım toprağım ezik
Gök kubbem başıboş ay fersiz bugün

Dindirmiyor sazlar içim notasız
Çağın ortasında kaldım rotasız
Başı sonu nefes o da ortasız
Neyzeni günahkâr ney sırsız bugün

Kendimle yarışım liderim kayıp
Dünyayı bal ettim dergâha kıyıp
Sövüp say ey dostum ayıpsa ayıp
Şefkat kumbaramı say kârsız bugün

Anlattım derdimi kerpiç taşına
Dört duvar inledi ağyar işine
Galebe ıslığım dostlar başına
Düşmanın hilesi ayarsız bugün

BİR ACI POYRAZ ESTİ

 Sezai ÇİÇEK

Esti acı poyraz şafakta cana
Kırdı baştan başa dallarım benim
Geldi bir bezirgân kervanla hana
Baktı, iflah olmaz hallerim benim

Cemre düştü ümit ektim göklere
Kelebek dayanmaz kurşun yüklere
Seni düşünerek girdim cenklere
Büktü girer girmez kollarım benim

Domur domur olmuş şimdi ağaçlar
Karası azaldı ak düşmüş saçlar
Sürekli çoğalır bendeki suçlar
Aktı geri gelmez yıllarım benim

Kardelen mevsimi bende hüzündü
Gece düşlediğim aşkın yüzündü
Yıllarca bekledim bir tek sözündü
Yıktı kimse bilmez sellerim benim

İstemem kumrular uçmasın sakın
Sefer var gönüle say ki bir akın
Bulmadım dünyada kimseyi yakın
Yaktı şifa bulmaz dillerim benim

CEVİZ AĞACI

❁ Mehmet GÖREN

Bahçemizde ikişer tane dut, kiraz, armut, elma birer tane ayva, erik ve ceviz ağacının yanı sıra çok sayıda selvi ağacı ve güller vardı. Babam bahçe işlerinden anlayan birisiydi. Ağaçlarla çocuğu gibi ilgilenirdi. Diplerini kazmasından tutun dallarını budamasına kadar bir ahenk içerisinde yapar ve yaptığı işten de haz alırdı. Ağaçların dizilişindeki mesafeyi nizami ayarladığından, dalları birbirine değmiyordu. Güllerin bahçeye yayılışı ise nakış oyası gibiydi. Bir de sultan söğüdü ağacımız vardı. Dalları aşağı doğru sarkıyordu. İnce dallarını koparıp, şapka yapar, kafamıza geçirirdik. Güneşten koruduğu gibi serinde tutardı.

Bizim hikâyemiz ceviz ağacıyla... Babam ceviz ağacını bahçeyi satın aldığı gün dikmiş! O minnacık ceviz fidanını toprakla buluşturarak, gelişmesine ve büyümesine şahit olmuştu. Fidanı, bir deli poyrazın hışmına uğramaktan, bir çocuğun tutup çekmesinden ya da başıboş bir keçiden korumuştum. Bu meşakkatli yolculuğun ardından ceviz ağacı da hediye olarak ilk meyvelerini sunmuştu.

Bizim çocukluğumuz bu ceviz ağacının üstünde geçti. Mahallenin çocuklarıyla saklambaç oynarken üzerine çıkar yapraklarının arasına saklanırdık. Ceviz ağacının dalları gevşek olduğundan bazen düştüğümüz de olurdu.

Yaz sonuna doğru cevizler uzun çubuklarla çırpılır, yere düşenleri teker teker toplar çuvala bırakırdık. Çocukluk aklı, dalından kopup düşen cevizlere bazen kafa bazen de vole vururduk. Kafamızın balon gibi şiştiği de olurdu. Toplanan cevizlerin kabuklarını soyduktan sonra kuruması için dama sererdik. Güneş ışınlarını gördükçe kurumaya başlardı. Her yerine güneş ışınları değsin diye ara sıra da karıştırırdık.

Cevizler kuruduktan sonra annem komşulara ve akrabalara da dağıtırdı.

Annem ceviz sucuğu yapardı. Ceviz içini iğne ile ipe dizer, kaynamış üzüm pekmesine batırıp çıkarır ve çamaşır ipine nota gibi dizdikten sonra kurumasını beklerdi. Kuruduktan sonra kışlık çerezimiz hazırды. Katıksız, doğaldı. Sağlık açısından da birebirdi. Diğer meyve ağaçlarının da hakkını vermeliyiz. Onlarında meyvelerini kurutur, kışın yerdik.

Annem ve babam rahmetli oldular.

Baba yadigârı ağaçlara gözüm gibi bakıyordum. Ceviz ağacı çocukluk günlerimi hatırlatan tek dostumdu. Eskileri onunla yâd ediyordum. Dertlerimi onunla paylaşıyordum.

Bir gün askerdeki ağabeyimden bir mektup geldi.

“Kardeş, askerlik için biriktirmiş olduğum param bitti. Arkadaşlardan borç aldım. Yüzüm kalmadı onlardan borç istemeye, acilen paraya ihtiyacım var. Ne yap et, bul buluştur parayı gönder. Ağabeyime demedim, desem bile göndermeyeceğini biliyorum. Allah’a emanet ol.”

Ne yapacağımı şaşırıp kalmıştım. Kendi geçimimi zor sağlıyordum. Çoğu zaman aç yattığım bile oluyordu. Bir çay ocağında garsonluk yapıyordum. Karın tokluğuna çalışıyordum. Ağabeyimin istediği paranın miktarı çoktu. Bulmam imkânsızdı. Kimden isteyebilirdim ki, istesem bile kim verirdi ki?

Çay ocağında birkaç müşterinin oturduğu bir masaya servis yaparken konuşmalarına kulak mîsafiri oldum.

-Bana ceviz ağacı lazım. Satmak isteyenler varsa iyi para vereceğim. Seni de görürüm.

Birden, aklımda şimşekler çaktı. “Olamaz! Nasıl böyle bir şey düşünebilirdim en yakın dostum hakkında?”

Vardığım bütün kapılardan elim boş dönmüşüm büyük ağabeyimde dahil... Ceviz ağacının yanına vardım. Başka çaremin olmadığını tekrarlararken, gözlerimden de yaşlar boşalıyordu. Yapraklarından bir su damlacığı elime düştü. Ayrılacağıımızı anlamış olacak ki, o da ağlıyordu sanki. Sımsıkı gövdesine sarıldım saatlerce...

Adamı buldum. Gelip cevize baktı. Verdiği fiyat işimi görüyordu, önemli olan da buydu. Büyük ağabeyim burnundan soluyarak gelip, bir hışımla tüccara;

-Küçük bir çocuğu kandırmaya utanmıyor musun? Ucuza mı kapacağını sandın?

-Keyfiniz bilir. Daha fazlasını veren varsa ona satın, dedi tüccar ve çekip gitti.

Tüccar giderken yanındaki adama:

-Mecbur satacak. Paraya ihtiyacı olmasa cevizi satar mı? Kaç kişinin cevizini böyle ucuza satın aldım.

-Senden korkulur patron.

Ağabeyim alış verişimize çomak sokmuştu.

-Bu fiyata satılır mı? Madem satacaksın, bana sat. Tüccarın verdiği için aynısını veririm.

Tüccarı kovmasının sebebi anlaşılıyordu. Senin gibi birisinden başka ne beklenirdi?

Eli kolu bağlanmış bir insan ne yapabilirdi? Mecburen ceviz ağacını ağabeyime sattım. Ceviz ağacının kesilişi ile benim yere yığılmam bir olmuştu. Kendime geldiğimde ceviz ağacının dallarını yerden topluyorlardı.

Ceviz ağacının kesilmesine ne kadar üzüldüğümü kelimelerle anlatmam mümkün değil. Canımdan bir parça koptu sanki. Beni daha derinden yaralayan ise ağabeyimin tutumu... Askerdeki sanki kendi kardeşi değildi? Ağabeyime göndermek için istediğim paradan daha fazlasını cevizi alırken ödemesine ne demeli? Hani paran yoktu? Yalancı!

Aradan yıllar geçti.

Beni görenler tanımamışlardı. Oysa ben çoğunu tanımıştım. Bahçemizi görmek için acele ettiğimden hiç birine kendimi tanıtmadım. Beni görenler yabancı biri diye mırıldanıyorlardı. Adımlarımı bahçemize doğru hızlı hızlı atarken heyecan kapladı bütün benliğimi... Kalbim göğsümü dövmeye başlamıştı. Gözlerime inanmadım. Evimiz çökmüş, harabeye dönmüş, bahçemizin ortasından yol açılmış, ikiye bölünmüştü. Sonradan öğrendim ki belediye istimlak etmiş!

Hava hafiften kararmaya başlamıştı. Birden harabe evimizden etrafa donuk bir ışık yayıldı. Evimizin bir odası sağlam gibi gözüксе de yıkılmaya yüz tutmuştu. İçeriden yaşlı bir adam çıktı.

-Haylazlar, defolun! Bir daha burada görürsem ayaklarınızı kırarım.

Çocuklar rahatsız ediyor olmalıydı ki beni çocuk sanmıştı.

-Burada mı kalıyorsunuz, amcacığım?

Adam sinirlendi.

-Burada kalıp kalmadığımdan sana ne?

Adamı sakinleştirmezsem eğer elindeki bas-

tonla her an kafama vurabilirdi.

-Belki size bir yardımım dokunur.

Adam, bir "oof" çekti, ta derinden...

-Güldürme beni evlat! Çocukları bile terk edip giden birine kim yardım eder?

Adam bayağı dertliydi.

-Demek, evlatların seni bu harabeye bıraktılar? Ne kadar merhametsizlermiş!

-...

Birden kör bir ışık bizi göz göze getirdi. Aman, Allah'ım! Bu büyük ağabeyimdi. Ben onu tanıdım ama o beni tanıyamamıştı. Oysa şu an dünyanın en mutlu insanı olmam gerekirken, en üzgünüydüm. Bize yapmadığını bırakmayan, evinden kovan ve en önemlisi de cevizi mi ksendi.

-Senin mi burası?

-Hayır. Keşke ev kafama uça da ölsem, dedi. Bende nedenini sordum.

-Burası kardeşlerime ait beni görseler bir saniye koymazlar.

-Niçin?

-Ektiğimi biçiyorum da ondan. Keşke burada olsalar da onlardan özür dileysem, helallik alsam...

-Ne yaptın ki?

Sinirlendi birden:

-Amma da soru soruyorsun. Daha kim olduğunu bile bilmiyorum.

-Tüccarım. Bu bahçede bir ceviz ağacı varmış, onu satın almaya geldim, dediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

-Sen!

Beni tanımıştı. Saatlerce sustu. Bende konuşmadım.

Evi söktürüp yenisini yaptırdım. Ağabeyime verdim. Bir de hizmetçi tuttum.

Bir haber geldi. Ağabeyim elindeki küçük bir ceviz fidanını bahçemize dikerken oracıkta yığılıp kalmış. Bir daha da kalkamamış.

TOPUKLU SÜVARİLER

 Filiz Kalkışım ÇOLAK

Halime Çavuşlar, Tayyar Rahimeler,
Şerife Bacılar haydi!
Menderes'i bükelim Tuna'yı Ceyhan'ı yaralım
boydan boya.

Şehadete susamış imanımızla Rumları
Ege'ye dökelim az gelirse Marmara'ya.

Dumlupınar'dan Yüksekova'ya süzülüp
gırtlığına çökelim Siyonistlerin,
haktır şehadet yolunda

Şu dağlar, nehirler denizler
dile gelip haykırıyor bacılar!
haykırıyor,
soykırım gerçeğini, alçaklıklarını
masonların medeni sahiplerine insan haklarının.

Lâkin görmüyor gözleri, duymuyor kulakları
kan emici soysuzların
ağzı köpürmüş kuduz yaratıkların.
Karboğaz'dan Hatice Bacılar
Nezahatlar, Halime Onbaşılar
Sakarya'dan Kastamonu'dan
haydi !

Göğsümüzdedir madalyası bağımsızlığın,
ölüm saçalım.
Kandil'den Ermeni gavurunu biçelim.

Kan sağılan göğsümüzden kan sağalım,
bebelerimizin sütüne karışan.
pıhtı sancısıyla boğup
gözlerini akbabalar oymuş leşlerini,
bozkırlarda uluyan kurtların önüne
atalım.

Toprak oğul gardaş oğul
oy! yanar yürek, yanar bebesine oyy!

“Yolu dar dağların
geçit vermeyen kartalları,
gidip sılıya dönmeyen neferleri,
kefen bilmeyen körpeleri,
köz olmuş yüreğimde.
evladım oy! Erim, babam oy
dinmez acım. “

Kara Fatmalar, Nene Hatunlar kükreyip
Mudurnu'dan Erzurum'dan
Kafirin şafaksız menzillerine
kara yazmalarımızı serelim,
kör vicdanlarına barut sıkalım.
kana kan cana can
Moskof piçlerinden haydi!

Kadın şuuruyla
bileyip yüreklerimizi
kimimiz ana, kimimiz baci, eş, evlat
ölümüne satır sallayalım.

Şu Çanakkale Harbi'ni unutanlara
şahlanan deli taylorlarımızı sürelim.
rüzgarı giyininip hışmından savrulalım.
Kelle biçelim, leş ekelim sırtlanların
imansız nefeslerinde bıçak doğrayalım.

Harşit Çayın'da sesler vardır,
hiç susmayan.
geceleri üstünden geçenlerden
anasını soran,
ana sığacağına doymadan kaskatı kesen

Oy, milletim oy kuzularım!
akar kubbelerden kundaktaki yavrular.
ana kucağı arar, meme arar ağlar,
kitapsızların süngüsünde
can veren analarından oy!
“Sus bebeğim ağlama,

ciğerimi dağlama.
sen rahmetin kucağında nur,
süt gözlü bebem ağlayıp da
yaralı sinemi parçalama.”

Oy! Halide oy kalem tutanım ak yüreklim,
ahu gözlüm!
yiğidimin sevdası gökteki on dördüm ...
nazım dilberim Halide'm,
Halidelerim oy!
kalkın Anadolu'dan çığlık çığığa,
sürü sürü uçup dört bir yandan
Gabar'a Cudi'ye Dağlıca'ya ...
Gelmişini, geçmişini inlerine gömelim.

Satılık boyunlarını vurup tekbirlerle
yedi kıtadan
insan haklarının çanağına sunalım.

Anadolu'm kadınım kızım!
kuşanalım namımızı ceddinden Çanakkale'nin
Rahman ve Rahim olan Allah'a
hilâlin al gölgesinde secde edelim.
şehitlerimizin hesabını veremeyenlerin
haydi!

Gelinim anam kızım,
Türkün şanlı bayrağını sonsuza dek
emperyalizmin ocağına dikelim.

SIKILDIM

❧ Mehmet ÇİÇEK

Yine mazi depreşti, ruh gitti çocukluğa
Köyü köylüyü anlat diye baskı yapıyor.
At kendini şehirden, kırlara açıklığa
Dağı tepeyi çınlat diye baskı yapıyor

Her yanım beton duvar, yeşile hasret kaldım
Hormonsuz yiyeceğe, haşıla hasret kaldım
Dört mevsimin rengine, fasıla hasret kaldım
Doğa sesini dinlet diye baskı yapıyor

Unuttuk imeceyi, yardımı el atmayı
Paylaşılan lokmaya, dostluk balı katmayı
Komşunun kapısına, tereddütsüz gitmeyi
Müzmin acını inlet diye baskı yapıyor

Köyde bedava olan ne varsa kentte para
Su para hava para, bildiğin hacet para
Kimseden yardım gelmez, düşersen zora dara
Köymüş meğerse cennet diye baskı yapıyor

Ölsen mezar yerini, belediye satıyor
Serbest piyasa diye, denk getiren ütüyor
Her şey çıkara bağlı, üste çıkan itiyor
Gel de geçirme cinnet diye baskı yapıyor

Kızıltuğ'u Veysel'i, Sümmani'yi Emrah'ı
Bağlamanın sesini, doğallığı gümraklı
Fakir'in türküsünü, kirveliği hemrahı
Gönül telini tınlat diye baskı yapıyor

AFŞİN AĞIDI

Yasin MORTAŞ

Ali'm
Eshab-ı Kehf'te zezem içer ve içirir kuşlara
Bir Yemliha notudur dös cebindeki gökyüzü
Ve Kibleye döner yıkar yüzünü

Nakarat

Ve rüzgâr der ki: bir yaprak düştü bahar ağacından
Acılar boşaldı söz bakracından
Anaların gözyaşını pur dağı tutmaz

Zaman bir acı ezbercisidir Ali'm
Biz "Asr" okudukça durur saat /kaybolur vakit
Biz 'hû' dedikçe
Kıvrılır yer ve sevaplanır
Hıçkırır gök ve sevaplanır
Zaman hüznün kuluçkasıdır Ali'm /
Sabır ancak Allah ile çoğalır

Nakarat

Ve Afşin der ki: şu yeryüzüne lapa lapa acı yağar da
Değirmenbaşı'ndan sular kuz bahçeye akar da
Hacı Mehmet ile Yasin'i uyutmaz

Ali'm
Efsus ve Halep acıların imlasıdır kalbimizin kitabında
"Çocukken bir tek ince hastalıktan ölünür sanırdım" diyorsun hitabında
Yine, Anne hıçkırıkları/kemik gibi tuttu kalbimizi Ali'm
Çocuk bakışları/delip geçti ciğerimizi
Bizim kaç uçurtmamız kaldı kiraz dallarında

Nakarat

Ve Atlas Dağı der ki: karşımdaki külliye Yarenler'in evi midir
Yedi iklim not tuttum gece-gündüz yağmurları
Yaşıma kaç acı düşer/ sorulmaz